

ת"ד 2147/08/14 - מדינת ישראל נגד אליהו ליאון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 יולי 2015

ת"ד 2147-08-14 מדינת ישראל נ' ליאון

בפני כב' השופט עופר נהרי

מדינת ישראל

- נגד -

אליהו ליאון
ע"י ב"כ עו"ד כפיר דור
ועו"ד אייל דהרי

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של אי ציות לתמרור 302 כעבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה, ונהיגה בקלות ראש כעבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשם נהג במונית ברחוב נתן החכם בת"א והתקרב לצומת עם רחוב בן יהודה וכי בכיוון נסיעתו של הנאשם היה מוצב אותה עת תמרור 302 שחייב עצירה ומתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה. בהמשך לכך נטען בכתב האישום שאותה שעה נהג רוכב אופנוע ברחוב בן יהודה והתקרב לצומת הנ"ל משמאל לימין כוון נסיעת הנאשם וכי הנאשם לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור 302 שהיה מוצב כאמור בכיוון נסיעתו, חסם דרכו של רוכב האופנוע ופגע בו. נטען בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע וכי כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הנאשם, באמצעות באי כוחו, הודה בנטען בסעיפים 1 ו-2 לעובדות כתב האישום בהן מתואר כי נסע בכיוון המתואר וכי בכיוון נסיעתו אכן היה מוצב תמרור 302 שהוראתו עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה. הנאשם כפר עם זאת בסעיפים 3-5 לעובדות כתב האישום בהם נטען שאותה שעה רכב רוכב האופנוע בכיוון המתואר ברחוב בן יהודה והתקרב אל הצומת הנ"ל וכי הנאשם לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור האמור, חסם דרכו של האופנוע ופגע בו וכן שכתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע וניזוקו כלי הרכב המעורבים. ההגנה ויתרה על חקירתו של הרופא/ים החתום על התעודה הרפואית ע"ש רוכב האופנוע.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטרת הגב' אורנה בר זיו (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותה הוגש דו"ח פעולה בתאונת דרכים עם נפגעים (סומן ת/1).

בוחן התנועה המשטרתי מר שרון כהן (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: הודעת הנהג (הנאשם) תחת אזהרה (ת.2/)
לוח תצלומים (ת.3) סקיצה (ת.4) תרשים (ת.5) דו"ח פעולה (ת.6) דו"ח בוחן (ת.7) ושישה מזכרים ממועדים (כמפורט
בפרוטוקול) (סומנו ת/8 עד ת/13).

האזרח מר יגאל סגל (ע.ת.3) שהינו רוכב האופנוע המעורב.

בהסכמה כאמור הוגשו מטעם התביעה גם תעודות רפואיות ע"ש רוכב האופנוע המעורב (סומנו ת/14).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר אליהו ליאון (ע.ה.1).

לבקשת ההגנה, ובהסכמת התביעה, הוגשה הודעתו של ע.ת.3 במשטרה. (סומנה נ/1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לראיות, לדבר הדין בקשר עם המתבקש מנהג או מנהגת בשים לב לתמרוך 302
המצוי בכיוון נסיעתם, נסיבות האירוע כעולה מהראיות ומהעדויות - ובכלל זה עדותו של הנאשם עצמו בקשר עם
התנהלותו עם מכוניתו בצומת - וכן בהינתן סיכומי הצדדים - הינה מסקנה שהוכחו עובדות כתב האישום ביחס לנאשם,
גובשו יסודות העבירות שיוחסו לנאשם, וכן כי לא קמה לנאשם הגנה ודינו לנוכח כל אלה להרשעה בעבירות שיוחסו לו.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

משלא היתה מחלוקת בפי ההגנה על כי בכיוון נסיעתו של הנאשם אכן היה מוצב תמרוך 302 אזי פירושו של דבר
שכמצוותו השניה של תמרוך זה (פרט לעצירת הרכב) היתה על הנאשם חובה ליתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה.

הדרך החוצה במקרה זה הוא רחוב בן יהודה בתל אביב אשר אליו ביקש הנאשם להיכנס עם מונייתו מרחוב נתן החכם
ולבצע שם פניה שמאלה ולשם כך לחצות עם מונייתו שלושה נתיבי נסיעה אשר לתנועה לצפון. (ראה נא את התרשים
ת/5).

אין מחלוקת בסופו של יום בפי ההגנה כי רוכב האופנוע נע בדרך החוצה - דהיינו נע ברחוב בן יהודה, מכיוון דרום לצפון.

האופנוע לא צנח אם כך למיקום זה משמיי (אם ניתן בזהירות להתבטא כך אך ורק לצורך חידוד נקודה זו והבנתה)
אלא הוא נע כאמור ברחוב בן יהודה (בדרך החוצה) ובשים לב לכך שהנאשם עצמו העיד כי ראה אותו לבסוף ממרחק
לא רב לדברי הנאשם של 30-40 מטרים. (זאת לגירסת הנאשם בעמוד 23 שורה 5 לפרוטוקול) וממרחק של כ- 15-20

מטרים בלבד (זאת לגירסה אחרת של הנאשם, בחקירתו במשטרה), אזי פירושו של דבר שהאופנוע היה בגדר "תנועה בדרך החוצה" (לשון הוראת התמרור כזכור), וכאמור - ביחס לתנועה בדרך החוצה יש חובת מתן זכות קדימה.

ניכר בכל הכבוד כי יש מקום להזכיר כי המחוקק מלמדנו (בסעיף 1 לתקנות התעבורה) כי "מתן זכות קדימה" פירושו "אי המשך הנסיעה או התחלתה כאשר ע"י כך עלול הנוהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם".

בתיק זה טענה ההגנה כי רוכב האופנוע יכול היה לבצע בלימת חירום אשר היתה מביאה אותו, לשיטת ההגנה, לכלל עצירה כ-10 מטרים לפני מיקום המונית.

אלא, שכזכור, ושוב בכל הכבוד והערכה, מתן זכות קדימה אין פירושו לכפות אל נהג אחר בלימה - לא בלימת חירום ולא בלימה בכלל.

מתן זכות קדימה עפ"י הדין - פירושו כאמור שלא להביא את האחר לסטות מקו נסיעה או אף לשנות את מהירות הנסיעה.

וכלום נתן הנאשם זכות קדימה כמצוות התמרור אשר חייב אותו לעשות כן?

התשובה לכך היא שלילית.

מסתבר - גם מעדותו של הנאשם הנכבד עצמו - כי למרות שמיניבוס מונית שירות שהעלתה נוסעים (קו 5 או 4 לדברי הנאשם) עמד במרחק קצר ביותר משמאל לנאשם בנתיב הימני ברחוב בן יהודה לצפון והסתיר לנאשם לדבריו את שדה הראיה לכיוון התנועה אשר לכיוון דרום, בחר הוא, לגירסתו, להתקדם עם מוניתו אל תוך נתיבי הנסיעה האחרים ברח' בן יהודה וזאת כאשר למעשה הוא עושה זאת בסוג של עיוורון מצידו ביחס לנעשה באותם נתיבים.

מעדותו של הנאשם עצמו אף עולה כי לא זו בלבד שהוא חדר עם חזיתה של מכוניתו לתוך נסיעה ברחוב בן יהודה מבלי יכולת לראות מה נעשה באותו נתיב והאם מגיעה בו תנועה, אלא אף המשיך שם לדבריו " בגלישה " קדימה נוספת . (ראה נא את עדותו של הנאשם בעמוד 23 שורות 21-24 לפרוטוקול).

לשאלה שנשאל הנאשם (הן בחקירתו במשטרה והן בביהמ"ש) מדוע זה לא מצא הוא לנכון להמתין מעט עד אשר מונית השירות המסתירה לו את שדה הראיה לדבריו תסיים את העלאת הנוסעים ותנוע ותחלוף ואז ייפתח לו שדה הראיה ורק אז יכנס לנתיבי הנסיעה ברחוב בן יהודה, עולה כי השיב הנאשם כי למעשה מכיר הוא שנכון הדבר שכך צריך היה לפעול. (בחקירתו במשטרה אמר הנאשם ביחס לכך כי הוא עשה, לדבריו, " שיקול מוטעה "). (על אמירה זו לא נחקר גובה ההודעה ע"י ההגנה וכך לא רק שלא נסתרה אלא אף חוזקה במענה הנאשם גם לשאלה שנשאל בבית המשפט

בהקשר זה).

ובכן, אכן שיקול מוטעה.

לו היה הנאשם סבלני מעט כדי שמונית השירות המצויה ממש משמאלו תיסע ותחדל מלהסתיר לו - אזי היה יכול לראות את הנעשה ברחוב בן יהודה אשר אליו ביקש הוא להיכנס ולחצות את נתיביו כדי להגיע לצידו השני ולנוע בנת"צ שם דרומה כמבוקשו.

לו היה הנאשם ממתין לעזיבת מונית השירות את המקום, אזי, כעולה מדו"ח הבוחן (ת/7) היה עומד לרשות הנאשם שדה ראייה של 60 מטרים מקו הצומת עוד טרם היה נכנס לצומת.

אלא שהנאשם לא עשה כן ובחר לנוע למעשה כעיוור לתוך נתיבי נסיעה בהם אין הוא רואה את הנעשה.

לכששכב ונשאל בענין זה הנאשם בחקירתו במשטרה, השיב כי: "זה הקאץ", לא חשבתי על זה". (ראה ת/2 שורות 35-37).

בעדותו בבית המשפט, ובכל הכבוד והערכה, ניכר לכאורה שאף התפתחה מעט גירסתו של הנאשם הנכבד, עת טען שהנהג של מונית השירות סימן לו עם היד שהוא יכול לצאת לכביש.

חיפשתי ולא מצאתי בגירסתו ובהסבריו המפורטים של הנאשם בחקירתו במשטרה (שנעשתה כזכור בסמוך לאחר האירוע) כי הוא מציין פרט זה.

אלא שכך או כך - החובה היתה על הנאשם כנהג לבדוק בעיניו את הנעשה בכביש אליו הוא מבקש להיכנס ולא להסתמך (כגירסתו הכבושה שבכל הכבוד אינני מוצא לתת בה אמון) על התבוננות של נהג מונית השירות שאולי גם עסוק מן הסתם גם בנוסעיו ובתשלום שלהם בתוך מוניתו. הנאשם - ככל שזו טענת ההגנה שלו - גם לא הביא לעדות את נהג מונית השירות כתימוכין בכך שהלה סימן לו דבר מה.

אלא שגם אם היה מביאו וגם אם זה האחרון היה מעיד שסימן לו דבר מה, העובדה במבחן המציאות ובמבחן התוצאה היא שרוכב האופנוע היה שם בדרך החוצה והתקרב לצומת ונאלץ לנקוט חירום כדי להציל נפשו לנוכח כניסתו המפתיעה של הנאשם עם מוניתו לתוך נתיב הנסיעה.

לנוכח קיום מונית שירות שהסתירה את רכב הנאשם (שהרי באותו קו ראייה הנאשם טען שמונית שירות הסתירה לו) אין להתפלא שרוכב האופנוע הופתע מכניסת מכוניתו של הנאשם לנתיב הנסיעה שלו.

ההגנה מצאה לנכון להלין על רוכב האופנוע על הדרך בה נקט כדי להימנע מפגיעה.

אינני סבור כי יש להלין על רוכב האופנוע.

ראשית יש לזכור שאין לבלבל בין היוצרות.

מי שצריך היה לתת בצומת זה זכות קדימה עפ"י התמרור אשר חייב לתת זכות קדימה היה בכל הכבוד הנאשם ולא רוכב האופנוע.

אף לא מצאתי שהנדון דומה לראייה בפסיקה שהוגשה לעיוני ע"י ההגנה, בכל הכבוד.

במקרה שבפני לא הודגם כלל וכלל שרוכב האופנוע נסע במהירות העולה על המותר או במהירות בלתי מותרת לנסיבות, ובוודאי שלא במהירות חריגה כדי ניתוק קשר סיבתי משפטי.

דברי הנאשם אודות מהירות נסיעת רוכב האופנוע התגלו בכל הכבוד אך כהשערה.

אני נותן אמון בגירסת רוכב אופנוע על כי מהירותו היתה אולי כדי 40 קמ"ש. אלא שגם אם נע 50 קמ"ש או אף 60 קמ"ש, אין להשוות זאת, בכל הכבוד, כלל וכלל, לנסיבות הפסיקה שהוצגה לי ע"י ההגנה (שם נתגלו נסיבות חריגות ובהן מהירות נסיעה חריגה וקיצונית, מעבר בין נתיבים ע"י אופנוע, אופנוע בלתי כשיר, רוכב בלתי מורשה לנהיגת אופנוע, כניסה לא רשלנית של נהגת לצומת, וכיוצא באלה היבטים אשר אינם מתאימים כלל למקרה שבפני בתיק זה.

הנאשם, בהתנהלותו, כפה למעשה במקרה דנן מצב חירום על רוכב האופנוע.

אין בפני כל חוות דעת שבמומחיות מטעם ההגנה על כי הפעולות שבהן תיאר רוכב האופנוע כי נקט הן פעולות בלתי סבירות כביכול מתוך מיגוון הפעולות שאולי אפשריות בסבירות בנסיבון למנוע את תאונה כגון זו (שנכפתה עליו בשל אי ציות הנאשם לתמרור).

רוכב האופנוע העיד כי למראה הסכנה וההפתעה בלם אך כשראה שהבלימה בנסיבות אלה לא יאה בה די כדי למנוע את הפגיעה, השליך את האופנוע ממנו ופגע הוא עצמו בגופו במונית.

ההגנה כפרה בישיבת ההקראה במגע ובנזקים, אך מעדותו של הנאשם עצמו הוברר בסופו של יום כי אכן נגרם נזק למוניתו מפגיעת גופו של רוכב האופנוע - וראה גם לענין זה - שלא נסתר - את מימצאי הבוחן המשטרתי בדבר הנזקים. (בס' 5 לדו"ח הבוחן ת/7).

טענת ההגנה לפיה רוכב האופנוע נע במהירות מופרזת אשר מנתקת קשר סיבתי לא זכתה אם כך לביסוס.

למעשה בפגיעה הלא קשה, יש לברך, בגופו של רוכב האופנוע כתוצאה מן המפגש בין גופו לבין מכונית הנאשם יש במידת מה כדי לחזק שיתכן שפעולת רוכב האופנוע במהלך הנסיון להציל נפשו היתה, במבחן התוצאה, גם סבירה.

גם הנאשם עצמו העיד כדלקמן:

"ש. אז איך אתה יכול להסביר איך נגרם הנזק אם לא היה מגע?

ת. לא אמרתי שלא היה מגע. הוא נעצר עם הגוף שלו ליד האוטו שלי, יכול להיות שנגע בפח אולי עם הכתף.

ש. אז כן היה מגע?

ת. סביר להניח שכן. שנגע עם הכתף בכנף של האוטו. "

(מתוך עדותו של הנאשם בעמוד 21 שורות 8-13 לפרוטוקול).

לא ניתן לדעת מה היתה תוצאת התאונה אם רוכב האופנוע לא היה בוחר בדרך הספציפית בה בחר לנקוט במצב שנכפה עליו ע"י הנאשם בכביש ולפיכך אינני סבור כאמור כי יש כביכול בסיס מוצק להלין עליו כי כך נקט בדרך מסויימת ולא אחרת במצב של מצוקה שנכפה עליו.

כאמור, על מנת שהנאשם ישוחרר מאחריות בתיק זה צריכה היתה ההגנה להיבנות יותר מאשר על השערות בלבד לענין דרך נהיגתו והתנהלותו של רוכב האופנוע.

לא מצאתי כי יש בפני בסיס לקבוע שרוכב האופנוע חרג מן המהירות הסבירה או מנהיגה מרוכזת ושקולה - וזאת גם בשעת המצוקה.

קל להיות חכם לאחר מעשה ולטעון כי רוכב האופנוע יכול היה להישאר על האופנוע. אך, כאמור, אין בפני כאמור בסיס לקבוע, עפ"י דרך של מומחיות, כי פעולתו, בנסיבות, שונה היא מן המצופה מרוכב אופנוע במצב חירום זה, כאחת מדרכי הפעולה הסבירות.

ושבו יש אולי מקום להזכיר מושכלות יסוד : זכות הקדימה היתה שם לרוכב האופנוע ולא לנאשם. על הנאשם היה להסביר תחילה מדוע לא נתן זכות קדימה, טרם ילין על הדרך בה בחר המעורב להתמודד עם מצב החירום שנכפה עליו בשל אי מתן זכות הקדימה.

אף לא מצאתי, כפי ההגנה, בעייתיות כביכול בכך שרוכב האופנוע סבר תחילה, לאחר התאונה, שהנאשם ביצע פניית פרסה. שהרי מה שהנאשם עשה שם בכביש יכול היה בנקל להתפרש כפניית פרסה (שהרי הנאשם יצא מאחורי מונית השירות וביקש לנוע לצד השני (דרומה). וכלום לא יכול היה רוכב האופנוע לסבור בסבירות כי הנאשם היה מצוי תחילה

לפני מונית השירות ומשם נע לכיוון השני, כשם שניתן היה לסבור, באותה מידה, שהנאשם יצא מרחוב נתן החכם (שהרי, כזכור, מונית השירות הסתירה את תחילת דרכו של הנאשם ברחוב בן יהודה).

לאור העולה בתיק זה אף מפרטי עדותו של הנאשם עצמו באשר לאופן כניסתו ברצף עם מוניתו, בעיוורון, לתוך נתיבי נסיעה, אף לא מצאתי כי אי איתורו של עד ראיה מסויים שאת פרטיו מסר דווקא רוכב האופנוע (למרות נסיונות חוזרים ונישנים לאתרו, שלא הסתייעו, כעולה ממספר מזכרים) כדי לסייע להגנה בתיק זה.

ובמילים אחרות: בהינתן עדות הנאשם עצמו אודות החלטתו להיכנס לנתיבי הנסיעה מבלי שהוא רואה את שנעשה בהם, ובהינתן שאין בפני ראיה על נסיעה במהירות או בדרך חריגה מצד רוכב האופנוע (הנאשם גם לא טען כי ראה את רוכב האופנוע מזגזג דרך משל, בין נתיבים) אזי פירושו שדי במשקלם של כל אלה כדי לקבוע שהופרה זכות הקדימה ע"י הנאשם בדרך נהיגתו בצומת בעת האירוע ושגם היתה בנהיגתו קלות ראש - ואלה הן העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

אף דבר החבלה לרוכב האופנוע ודבר הנזקים, הוכחו.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל מורשע בזאת הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום 19.7.15 במעמד הצדדים.